

Od njega se ne razlikuje ni ono drugo koje je naveo u četvrtom poglavlju, kad kaže da je Platon u *Državi* malo toga odredio: ipak, ništa ne napada, osim što je propustio spomenuti, sudjeluju li ratari i umješnici u nekoj javnoj službi, u oružju, u ratu. Netočno je podmetanje da to Platon nije odredio. Ako, naime, nisu 5
 pozvani da budu dio države, zašto je trebalo dvojiti o njihovu sudjelovanju u javnim službama? Toliko o onom što Aristotel neopravdano i neistinito predbacuje Platonovoj *Državi*.

Aristotel nadalje govori o Platonovim knjigama o *Zakonima*, čiji su, kaže, τὸ μὲν πλεῖστον μέρος najveći dio samo zakoni. 10
 Što onda? Zar to ne odgovara naslovu? U njima naučava drugi παιδείαν, odgoj. Dakako, jer je ta država manje savršena i više prilagođena za zajedničku upotrebu ljudi. Je li zato dostojan prijekora?

A što podrazumijeva ovim riječima: »i živjeti susprežući se 15
 od nužnih poslova«, posao je za nekog vrača.

Zatim hvali Sokratove razgovore, jer su puni izvrsnosti, uglađenosti, novosti, istraživanja, ali: »Možda je teško da sve u njima bude točno«. Pa što? To se događa u svim ljudskim stvarima: to se dogodilo samom Aristotelu u pobijanjima starih i u mnogočemu drugom. [354] 20

I ne čerupa dobro: da bi se prehranilo pet tisuća besposlenih boraca s njihovim ženama i robovima, trebalo bi babilonsko područje. Naime, sam poslije u četvrtom poglavlju sedme knjige, određujući broj građana, kaže: »Jasno je da je najbolja granica 25
 broja građana ona koja je brojnošću najveća i ujedno prikladna za dostatnost života.« Čini se da u toj najvećoj brojnosti i preobilju ima više od pet tisuća boraca, jer pod samim građanima